

Diferența doctrinală între un credincios ceresc și un credincios din Împărăția de o mie de ani

Verset călăuzitor: Evrei 3.1

Evrei 3.1: *De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus.*

Eșec în practică și învățatură

În timp ce fiecare credincios nu are multe greutăți să recunoască nedesăvârșirea proprie în practică, totuși el se privește în general ca fiind corect în ce privește învățătura. S-ar putea ca el să recunoască că este neștiutor cu privire la o mare parte a adevărului, dar conștiința lui nu i-ar da liniște, dacă el ar avea credința că o anumită parte a ceea ce el susține ar fi fals. De aceea este mult mai greu să convingi pe un credincios de rătăcirea lui în ceea ce privește învățătura, decât de eșecul lui în practică.

Dar nu poate fi o practică sănătoasă cu o conștiință liniștită, decât numai dacă ești corect și în învățatură. Dacă un credincios a fost învățat odată de Dumnezeu, că el este ceresc, în ceea ce privește chemarea lui (Evrei 3.1), atunci s-ar putea ca el să eșueze mult în a fi ceresc (compară cu 1 Corinteni 15.48), dar dacă el cunoaște învățătura despre chemarea sa, atunci el descoperă că lui i s-a dat o putere – în măsura în care el se îndreaptă spre Domnul -, ca să meargă pe drumul său ca credincios ceresc.

Fundamentul comun

În primul punct mare al doctrinei, credinciosul ceresc și credinciosul pământesc se află împreună pe același teren. La amândoi păcatele sunt spălate în sângele Mielului: acest adevăr mare este comun celor doi, și aceasta este valabil pentru fiecare credincios începând de la întemeierea lumii. Deci, deoarece această învățatură mare este foarte clară și neîndoielnică pentru amândoi, există tendința și cursa să se deducă din aceasta că și cu toate celelalte învățături este tot așa. Și această cursă conduce totdeauna tot mai jos. Va trage tot mai mult spre cele pământești și nu spre cele cerești. Aceasta înseamnă că chemarea și binecuvântarea cerească a credincioșilor sunt degradate la nivelul celor pământești.

Pământesc și ceresc

Deci în expresiile pământesc și ceresc este inclusă o diferență deosebit de importantă. Și tot restul se învață repede, dacă s-a recunoscut această diferență. Adevărata greutate constă în a convinge pe credincioși de faptul că ei sunt cerești în adevăratul sens al expresiei. Creștinii recunosc desigur aceasta într-un anumit sens, deoarece ei știu, că cerul va fi cândva patria lor, dar nimeni nu poate cunoaște poziția cerească, dacă nu vede că Hristos a fost lepădat de cei de pe pământ și că credinciosul, dacă el este unit acum cu Hristos, cu El în cer, unde Hristos Se află acum, trebuie să fie una cu El. Și el trebuie de asemenea să vadă, că dacă el nu este una

cu El acolo, atunci el nu are nici o legătură cu Hristos absent aici pe pământ, chiar dacă el este eliberat de păcatele lui prin sângele lui Hristos. În afară de aceasta el este pe pământ, unde Hristos nu domnește (căci Hristos trebuie mai întâi să vină, înainte de a domni). Aceasta înseamnă că partea credinciosului astăzi, dacă el nu este legat cu Hristos în cer, este nespun mai rea decât a unui credincios din Împărăția de o mie de ani.

Credinciosul din Împărăția de o mie de ani va avea cunoștința fericită a domniei lui Hristos peste toate. Satan va fi legat și Hristos va domni moral peste toate, așa cum soarele domnește peste ziua materială. Hristos este acum absent, și când Duhul lui Dumnezeu leagă pe credincios cu El în cer, unde El este, atunci este clar, că pe pământ el este într-o poziție mai rea decât credinciosul pământesc. Dar credinciosul este unit acum cu Hristos prin Duhul, și deoarece el aparține unui Hristos ceresc, el este pe drumul spre cer, spre locul care îi aparține, chiar dacă el este încă pe pământ.

Legătura cu Hristos

Nu mă voi ocupa acum cu diferitele învățături, care diferențiază în mod deosebit pe sfântul ceresc și care îi aparțin în mod deosebit. Doresc să accentuez faptul că credinciosul astăzi este ceresc, atât în ceea ce privește poziția lui cât și în ceea ce privește speranța lui, deoarece el este legat cu Hristos în cer și marea deosebire între un credincios pământesc și unul ceresc este aceea, că credinciosul pământesc nu va fi legat cu Hristos în cer, ci că el este legat pe pământ, atunci când Domnul va domni. Domnul este acum lepădat. De aceea credinciosul trebuie să fie legat ori cu lumea și ordinea lucrurilor de aici de pe pământ, ori el este despărțit de oamenii de aici de pe pământ, deoarece el este legat cu Hristos în cer. Un drum de mijloc nu există.

Diferența între timpul actual și timpul Împărăției de o mie de ani este foarte mare. Domnul nu domnește acum, dar atunci El va domni. Credinciosul este legat cu Domnul și el este un duh cu El. Aceasta înseamnă foarte mult și dacă această diferență s-a cunoscut realmente și cu adevărat, atunci aceasta va avea consecințe mari.

Eliberarea deosebită

Dacă eu sunt unit cu Hristos, atunci El este viața mea. „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții”. Eu sunt nu numai născut din nou, aceasta este adevărat pentru fiecare credincios (vezi Ioan 3.3-12), ci eu savurez o altă viață prin Duhul Sfânt, și aceasta nu poate avea loc fără o eliberare reală de omul în carne, așa că viața pe care eu o trăiesc acum în carne, o „trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”. Aici eu sunt mort, și viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Credinciosul pământesc trăiește aici pe pământ, el nu este unit cu Hristos, el nu a murit; el este un om, care trăiește fără cusur în toate poruncile și orânduielele Legii. Ca unit cu Hristos, eu am pe Hristos trăind în mine. Eu trebuie să-L trăiesc pe El, Cel care nu este aici, pe locul unde El nu este, și pentru că sunt făcut capabil pentru aceasta, eu sunt legat cu El, acolo unde este El.

Aceasta este marea diferență – credinciosul ceresc are o cunoaștere desăvârșită a eliberării totale de omul în carne. Credinciosul Împărăției de o mie de ani dimpotrivă este făcut capabil prin har să facă ce Dumnezeu a cerut de la omul în carne. „Voi pune legile Mele în mintea lor

și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” (Evrei 8.10). Credinciosul ceresc nu stă sub acest nivel în umblarea lui, ci el se află mult mai sus. Și dacă el nu este așa, atunci lui îi merge mai rău decât unui credincios din Împărăția de o mie de ani, deoarece el este acolo, unde Hristos nu este prezent și unde El nu domnește.

Adorarea în Locul preasfânt

În afară de aceasta drumul spre Locul Preasfânt este acum deschis. Noi – credincioșii cerești – „prin sângele lui Isus avem deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său” (Evrei 10.19,20). Credinciosul pământesc, cu toate că el este curățit de păcatele lui prin sânge, nu poate vorbi de faptul că este înapoia perdelei, deoarece perioada de timp în care el trăiește este legată cu pământul acesta. Dacă recunoaștem că locul nostru ca adoratori este înapoia perdelei, atunci recunoaștem o altă diferență mare între un credincios ceresc și unul pământesc.

Locul în cer

Doresc să constat încă o diferență: credinciosul, care este unit cu Hristos în cer, cunoaște eliberarea deplină în El, și deoarece el aduce adorare în Locul Preasfânt, el posedă un loc în cer pregătit prin Hristos, despre care credinciosul pământesc niciodată nu poate vorbi. Desigur el poate vorbi despre faptul că el cunoaște pe Domnul cerului și al pământului, și că El va fi cândva pe pământul nou, unde va locui dreptatea, când toate lucrurile vor fi făcute noi. Dar el nu poate vorbi despre faptul că lui îi este pregătit un loc în casa Tatălui. Și cu mult mai puțin poate vorbi de faptul că el deja astăzi a înviat împreună cu Hristos și că el are voie să șadă împreună în locurile cerești în Hristos. Vedem astfel, că sunt multe diferențe mari în învățătura între credinciosul ceresc și cel pământesc:

1. Legătura cu Hristos este de altă natură; sfinții sunt uniți cu El în timpul cât El este lepădat, acesta este un privilegiu, pe care nu l-a cunoscut nici o altă grupă de credincioși, sau le-a fost dăruită, nici credincioșilor dinaintea venirii Sale și nici credincioșilor de după revenirea Sa.
2. Eliberarea este de altă natură, deoarece credincioșii sunt uniți la El, sunt în El, și deoarece El este viața lor.
3. Adorarea este alta, căci credinciosul se află în deplină liberare înapoia perdelei.
4. În timp ce credincioșii dinaintea venirii lui Hristos aveau perspectiva viitoare a cerului - „așteptau cetatea care are temelii tari, al cărei arhitect și constructor este Dumnezeu” -, credinciosul timpului de acum știe că Hristos nu numai a pregătit un loc pentru el în cer, ci el știe de asemenea că prin Duhul lui Dumnezeu el este acolo sus în El prin credință, iar pe de altă parte credinciosul Împărăției de o mie de ani își are speranța și poziția pur pământească.

Importanța pentru practică

Dacă cunoaștem aceste diferențe între cele trei categorii de credincioși (și eu cred că nimeni nu le poate tăgădui), atunci este clar, că fiecare credincios, care pierde din vedere chemarea sa ca credincios ceresc, va fi slab în sufletul lui cu privire la toate aceste binecuvântări, despre

care am vorbit, și anume legătura cu Hristos, eliberarea lui deplină, adorarea adevărată și locul – Canaanul, care i-a fost dat de Dumnezeu.

Toți sfinții sunt așezați pe pământul acesta, dar fiecare din aceste grupe este chemată la o relație specială. Credincioșii vechi-testamentali au considerat că perspectiva spre cer era eliberarea de haosul și de răul de aici de pe pământ. Credinciosul Împărăției de o mie de ani va fi capabil să savureze toate aici pe pământ, deoarece puterea răului va fi înfrântă și Domnul va domni. Rămâne numai să accentuăm, că sfinții, care în timpul absenței lui Hristos sunt aici pe pământ, ar trebui să nu fie marcați de cele pământești, ci, deoarece ei au primit binecuvântări mai mari, ei ar trebui să meargă pe drumul lor aici pe pământ în timpul absenței Lui, cercetând cum ei ar putea să fie ca El, Cel pe care oamenii L-au respins, și cum ei se pot deosebi de aceia care L-au respins. Cursa de cădere este că, deoarece păcatele lor au fost iertate și ei au fost eliberați de frica de judecată, ei se îndreaptă spre pământ și așteaptă arătări ale harului lui Dumnezeu în legătură cu pământul. Și dacă ei fac aceasta, atunci ei renunță practic la adevărurile mari, care îi diferențiază de credincioșii pământești, și în mod necesar sunt slabi în ceea ce privește practica, deoarece ei sunt slabi în învățatură. Ei eșuează în mărturie și vor fi supuși disciplinării în funcție de lumina și posibilitățile la care nu au răspuns: „Căci și Dumnezeuul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12.29), și: „gelozia este neînduplecată ca Șeolul” (Cântarea Cântărilor 8.6).